

05

Rodina jako cesta:
*o otci, který nemění
směr, jen tempo*

Ladislav Zibura

Kdo v posledních letech držel v ruce českou knihu, ten musel narazit na „prince Láďíka“. Potkali jsme se v pražských Holešovicích. Nejdřív jsme si sedli na parapet jeho oblíbené kavárny na rohu, dali si kávu, já flat white, on filtr, a v parném dni jsem zapnul diktafon. Po chvíli jsem ale cítil, že to není ono, ruch ulice, hluk tramvají a cinkání šálků. Z nahrávky by toho moc nezůstalo. Láďa navrhl, ať se přesuneme k němu domů, prý to máme kousek. Neodmítl jsem.

Otcovství bylo pro mě téma, u kterého jsem se chtěl s Láďou zastavit. Zajímalo mě, jak to mají s partnerkou nastavené, jaká byla jeho vlastní výchova a jaký má vztah se svým tátou. Příjemně mě překvapilo, s jakou otevřeností o rodičích mluvil, nejen o emocích, ale i o věcech, které se často přehlíží. Finanční a majetkové otázky, odpovědnost, předávání hodnot. Tohle jsou témata, která se v mužských rozhovorech často obcházejí, ale on o nich mluvil naprosto přirozeně.

Ten rozhovor mě donutil se zastavit a podívat i na svůj vlastní vztah s rodiči jinak. Možná v tom spočívá kouzlo „prince Láďíka“ – dokáže tě nenásilně přimět přemýšlet o sobě, aniž by tě k tomu musel přesvědčovat.

Spisovatel, novinář a cestovatel, v době rozhovoru čerstvý otec. Proslul svými poutními knihami a pěšími výpravami po světě, v nichž s lehkostí a humorem propojuje osobní zkušenost s hledáním smyslu a odvahy vykročit.

Tvoje knihy jsou o chození světem. Jak se změnil pohled na tvý cestování, když se z tebe stal táta?

V první řadě jsem ohromně rád za všechno, co jsem stihl zažít ještě před rodičovstvím. Vždycky jsem totiž uvažoval směrem, abych ve věku mezi dvaceti a třiceti stihl vše, co už by pak bylo obtížné dělat s dítětem. Takže teď ve třiatřiceti jsem nadšený, že přicházím do věku rodičovství. Takhle jsem si to se ženou naplánoval. Cestování je ale pro mě stále koníček, který mě asi bude provázet celým mým životem. Teď mi dělá velkou radost, že to, co mám hrozně rád, můžu zažívat spolu se svojí rodinou, tedy manželkou a synem, protože cestujeme společně. Zvykli jsme si všechno přizpůsobovat synovi, takže najednou je všechno jiný. Teď jsme strávili pět týdnů v Japonsku a jezdili jsme po dětských koutcích. To ti dá možnost poznat země úplně z jiného úhlu. Moc se těším na všechna další dobrodružství, která společně podnikneme, protože je to moc hezké, dává to tomu cestování úplně nověj rozměr.

Plánuješ do budoucna ještě cesty, kdy pojeděš sám?

Do nějaký míry se mnou cestování, kdy pojedu jen já sám, zůstane, protože si myslím, že být sám je komfort, který si málokdo může dovolit. A proto když je to aspoň trochu možný, je skvělý se tomu jednou začas vystavit. Od té doby, co se nám před osmi měsíci narodil syn, jsem teď byl poprvé někde sám, zajel jsem si na pět dní do Tater. Vždycky jsem si myslel, že ty okamžiky samoty jsou pro můj spokojený život nezbytně nutné, abych si všechno promyslel, ale najednou jsem měl pocit, že už to mám všechno vymyšlený, a bylo mně docela smutno. Překvapilo mě, jak moc se změnil můj pohled na tuhle věc. Takže teď se spíš těším na všechno, co podnikneme se synem, než na to, co podniknu sám.

Bývalo ti dřív smutno, když jsi odjížděl?

Ani ne. To přišlo až s tím, když jsem se oženil a narodilo se nám dítě.

Jak ses připravoval na otcovství ještě předtím, než jste vůbec věděli, že budete mít dítě? Uvažoval jsi během svého mladého „předotcovského“ života o tom, že jednou budeš tátou?

Myslím, že člověk se na otcovství připravuje zejména tím, jak sám sebe formuje jako osobnost, protože ať chceme, nebo ne, pro děti jsme vzorem nikoliv tehdy, když si řekneme, že teď pro ně budeme vzorem, ale jsme pro ně vzorem prakticky pořád. Jsme pro ně vzorem i svým nevědomým jednáním, každým gestem. Neláme se to ve chvíli, kdy se rozhodneš, že teď se svým dítětem strávíš hodinu a vezmeš ho do